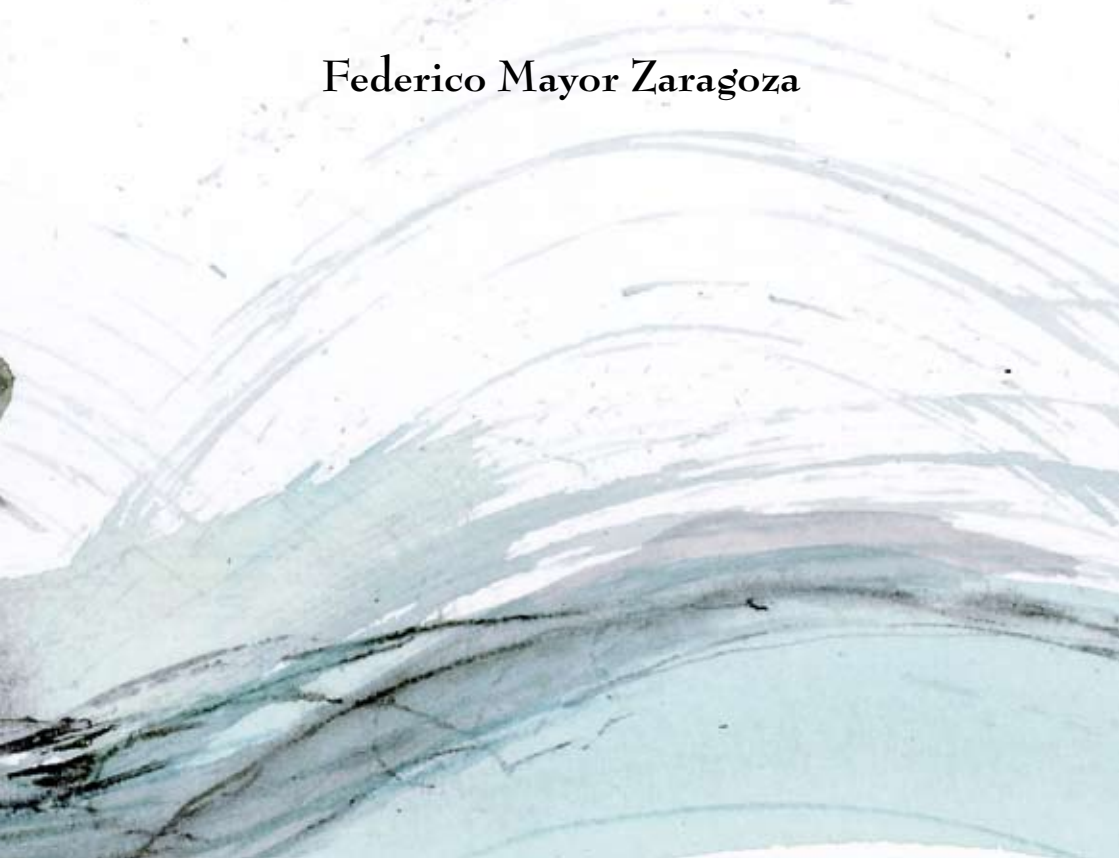

Aixecaré la veu

Federico Mayor Zaragoza

Aixecaré la veu

Federico Mayor Zaragoza

Barcelona

MMIX

Edició privada de la
Fundació Cultura de Pau - Barcelona
en motiu del 75è aniversari
del seu fundador i president

Tirada de 225 exemplars numerats

Exemplar n°:

Coordinació de la publicació: Manuel Manonelles

Il·lustracions de Cachi Soler

Selecció dels poemes: Carles Duarte i Manuel Manonelles

Traducció dels poemes:

-Era el silenci, Tu no ho saps, L'únic que importa,

Mar meu, Del sud

Carles Duarte

-Podran deixar-me, Desobeeix, Aixecaré la veu,

Per remeiar

Jesús Massip

-La seva darrera, Arribares, Plantarem oliveres,

Cada dia

Carles Torner

-Quan em demanin, Delicte de silenci, Arria aquesta vela,

No hi havia diners, En peu de pau

Francesc de Dalmasas

-Per això, I t'han anat

Manuel Manonelles

Disseny i maquetació: Quim Milla per Estudilogo

Impressió: Gramagraf SCCL

Agraïments a Cachi Soler, María de los Ángeles Menéndez, Àngels Massip, Eulàlia Mumbrú, Elisenda Figuerola i Ció Gómez

Federico Mayor Zaragoza
Barcelona, 27 de gener de 1934

Era el silenci.
Tot era ignot,
tot era sense ser,
tot invisible.
I va sorgir
el dubte,
la desmesura.
Va aparèixer
l'home
damunt
la faç de la terra,
ja reconeguda,
reconoscible,
existent
des d'aleshores.

París, 15 de maig de 1989

Tu no ho saps,
però pateixo amb tu.
No podries comprendre
que el meu abric
em dolgui molt més
que a tu el teu fred.
Conec el fang
del teu suburbi,
la teva vida dura,
la teva fam,
la teva protesta...
Comparteixo el teu dolor
i tracto, en silenci,
d'alleujar-lo.
Tan sols
la tristesa que m'aclapara
és més gran que la teva tristesa.

Febrer de 1956

L'únic que importa
al cap i a la fi
és viure plenament
cada dia.
Cada dia,
única riquesa
que no pot
passar inadvertida;
cada dia,
cada dia,
com a certesa,
com a misteri,
com a repte.

Samarçanda, 26 d'agost de 1995

Mar meu:
acaba de morir
la qui em va donar
la vida.

.....

Quan més t'admirava
i et temia,
mar meu,
he deixat de veure't
i de mirar-te,
i ja no percebo
més bellesa que la seva.

.....

Tota la teva aigua
em plora
d'amor
el cos sencer
sense que se'n vessi
cap llàgrima.

Salobreña, 12 d'agost de 1993

Del sud
ve la saba,
del sud
puja la veu
ferma i pausada,
del sud
ens arriba
la mirada
serena i llarga.
Del sud
el somni,
el somriure
i l'abraçada.
Atrapats
en les xarxes
del mercat
no hem escoltat
ni vist
ni sentit
la força
de vida
i d'esperança
que del sud
arribava
a alliberar-nos.

Brasília, juliol de 1997

Podran
deixar-me
finalment
sense res?
Em restaran
les ales.

Ales
fetes
de fils
aeris,
de brins ventosos.

....

L'aire i el vent
que m'alçaran de nou.
M'elevaran de nou
un dia
en l'últim vol
-vol etern?-
tossudes,
indòmites,
ales meves.

París, 4 de febrer de 1995

Desobeeix
quan et manin
disparar
sobre la massa
aterrida,
estremida.
No els acatis
ni que et costi
la vida.
No els escoltis
quan et diguin:
actua, contra
la teva consciència.
No hem de creure
mai la veu
de la ignomínia.
Només així,
amb rebel·lia
iniciaràs
el canvi planetari
del rumb.

Rwanda, 27 de març 1996

Aixecaré la veu
cada matí,
cada tarda,
cada nit.

Sense parar
retronarà el meu clam

....
fins que es publi
d'amor
la terra entera.

Mentre visqui
i pugui articular
una sola paraula,
proclamaré a tot vent
de matinada:
no hi haurà treva
fins que tots els lligams
siguin desfermats.

París, 21 de setembre de 1988

Per remeiar
tant d'esgarrall;
per reduir la fesa;
per adobar el desert,
quan aguaita la petja;
la memòria,
inclement,
frondosa
i erma al mateix temps.
Cal avançar
sabent
que només el futur
no ha mort.

Madrid, 28 de març de 1986

La seva darrera
mirada
a aquella illa,
a aquella terra
seva
que ara navega
en onades de desamor
cap a ignorades costes.

....

Darrera
mirada viatgera
desarrelada
brutalment
del seu paisatge,
de la seva casa,
de les seves riberes.

Van ser venuts
a pes.

Hem de pagar
el deute.

Gorée-París, juliol de 1992

Sachi Saku

Arribares
verda olivera
a la nostra esperança
tremolosa.

Et vas posar
però, poc després,
ja havies partit...

De dia
albirant,
maldant perquè
tornis
i facis niu
en aquestes branques.

De nit
a l'escolta
del vol
de les teves ales.

París, 30 de març de 1993

Plantarem oliveres
on abans
hi havia esbarzers.

Tots iguals,
tots diversos,
anirem donant-nos la mà
amb una cançó nova
d'amor
als nostres llavis.

I plantarem oliveres
on abans
hi hagué esbarzers.

Compartir
és l'únic que és urgent
en aquesta alba
del nou segle.

Pau, peace, paix,
mir, shalom, salam;
plantarem oliveres
on abans
hi havia esbarzers!

Oslo, 13 de setembre de 1994

Cada dia
un gest d'amor,
una paraula,
un somriure.
Cada dia,
una llavor.
Sembrar,
sembrar, sembrar...
¿A qui importa la collita?
Allò que importa
és cada instant
únic, fugaç,
irrepetible.

París, 20 de març de 1998

Quan em demanin
quina és ma nissaga
diré que sóc llinatge
de l'univers sencer,
d'aquesta llera inexhaurible

....

Cap a l'ombra flueixo
¿O cap a la plenitud?
Ma llibertat és aquí:
aquest és l'únic consol.

Munic, Schloss Rinberg, 8 d'octubre de 1985

Delicte
de silenci.
Cal convertir-nos
en la veu
de la gent
silenciada.
Demandar-los
què volen
que diguem
en nom seu.
Ser la veu
que denunciï,
que proclami
que l'home
no es ven,
que no forma part
del mercat.
Ser la veu
que arribi alta i forta
a tots els racons
de la terra.
Que ningú
que sàpiga parlar
continui callant.
Que tots els que puguin
s'afegeixin
a aquest clam.

Salobreña, 8 d'agost de 1996

Arria aquesta vela,
aquesta vela meva
que no pot més
amb el vent tan brau.

Ha arribat el dia.

Ha arribat el dia
d'oferir a la barca
nous delits
i una nova riba.

Arria la vela.

Ha arribat el dia.

Salobreña, estiu de 1986

No hi havia diners
per als famèlics
ni per als ignorants.
Però ara, de sobte,
s'han obert
els cabals de la guerra
i milers de milions
flueixen cap el front!
No hi havia diners
per la pau,
per a combatre la droga,
per al medi ambient.
¡Quina ceguera, Déu!
No hi havia diners per la pau
però n'hi ha per la guerra.

París, 15 de setembre de 1990

En peu de pau
quan redoblen
els tambors
sobre l'herba.
En peu de vida
quan apareix
l'espectre
de la mort.
Enfront al vent
huracanat
de la força,
nosaltres
en peu de pau,
en peu de vida.

Madrid, 21 de gener de 2003

Per això
em pesa el temps
perquè passa
desapercebut i gris,
perquè caminem
amb els peus entumits
cercant seients
propers
en lloc d'intentar
trobar, sense descans,
rescatant cada instant,
els senders sense tanques
cap a un demà
lluminós.
Faig un crit a la resistència
en cada gest
i paraula.
No deixem
que ens guiïn
com una fulla al vent!
Per això
em pesa tant
el temps
endormiscat,
monòton,
quan tants ulls
invisibles
esperen
la nostra acció decidida!

Quito-Santa Lucía, 16 de setembre de 2006

I t'han anat
l·limant i l·limant
fins que quasi tot
el que queda de tu
ja és aliè.
És urgent ara
matinar
i recórrer, a l'albada,
dreceres
que et permetin
recuperar
ni que sigui una part
del "tu" que t'incautaren ...
Sense tornar mai més
a deixar-te, inadvertit,
uniformat,
ser part del ramat,
alienat i sol,
sense pertànyer-te.

Brussel·les, 3 de desembre de 2005

ÍNDIX

<i>Era el silenci</i> (A, C)	5
<i>Tu no ho saps</i> (C)	7
<i>L'únic que importa</i> (C)	9
<i>Mar meu</i> (B, C)	II
<i>Del sud</i> (C)	13
<i>Podran deixar-me</i> (C)	15
<i>Desobeeix</i> (B, C)	17
<i>Aixecaré la veu</i> (A, C)	19
<i>Per remeiar</i> (C)	21
<i>La seva darrera</i> (B, C)	23
<i>Arribares</i> (B)	27
<i>Plantarem oliveres</i> (B)	29
<i>Cada dia</i> (B, C, D)	31
<i>Quan em demanin</i> (A, C)	33
<i>Delicte de silenci</i> (B)	35
<i>Arria aquesta vela</i> (A)	37
<i>No hi havia diners</i> (A)	39
<i>En peu de pau</i> (D)	41
<i>Per això</i> (D)	43
<i>I t'han anat</i> (D)	45

A: També ha estat publicat a *Aguafuertes. Poemas 1985-1990*. Litoral Ediciones. MCMXCI

B: També ha estat publicat a *Terral (1990-1997)*. Litoral / Círculo de Lectores. MCMXCVII

C: També ha estat publicat a *Alzaré mi voz*. Galaxia Gutenberg / Círculo de Lectores. 2007

D: També ha estat publicat a *En pie de paz*. Gedisa Editorial / Litoral. MMVIII

